

φέται αὐτῆς, κύριε Θωμαῖ. Τὸ δὲ Β (B) ἐκεῖνο, ὅπερ παρήγαγεν ὑμᾶς τὸν ἀγορανόμον εἰς Βαγορανόμον νὰ μεταμορφώσῃτε, σημαίνει τὸ δεύτερον, ὁπλ. ὅτι ὁ Αὐρήλιος ἦν τότε δεύτερον, ἤτοι ἐκ δευτέρου ἀγορανομῶν. Οὕτως ἀπαντῶνται τὰ γράμματα Β, Γ, Δ, κλ. ἐπὶ πολλῶν ἐπιγραφῶν, σημαίνοντα — τὸ δεύτερον, τρίτον, τέταρτον κλ. πρὸ τῶν ὀνομάτων τῶν διαφόρων ἀρχῶν. Οἱ δὲ Ἑρωτες ἐκεῖνοι οὔτε κρουνοὶ εἰσιν, ὡς φαντάζεσθε, κύριε Τιμάγνεσ, οὔτε ἐπὶ κρήνης τινός ἦσαν ἐφηρησμένοι, ἀλλ' αὐτόχρημα ἀγάλματα Ἑρώτων, ἰστάμενα ἐπὶ βαθροῦ τινός, οὗ μέρος ἀπετέλει καὶ ἡ τὴν ἐπιγραφὴν φέρουσα πλάξ, ἀνάθημα τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου ἀγορανόμου τῆ γλυκυτάτῃ αὐτοῦ πατρίδι. Οὐδέ εἶναι μοναδικὸν τὸ τοιοῦτον ἀνάθημα· ἰδοὺ ἐν ἐκ τῶν πολλῶν μαρτυρούμενον ὑπὸ τινος Τραλλιανῆς ἐπιγραφῆς (C. I. n. 2925.) *Τῆ γλυκυτάτῃ πατρίδι Μάρκος Αἰρήλιος Ἀνδρέας σὺν τῇ γυναικί Κλαυδίᾳ Θεοδώρᾳ καὶ τοῖς παισὶν Ἰουλιανῶ, Ἀνδρέᾳ, Θεοδώρῳ τοῦδε ἐπιγράψουσιν Ἑρωτας τῆ καὶ τὰς θ Νείκυς σὺν ταῖς βάσεισιν ἐν τῶν ἰδίῳν ἀρέθῃσιν.* Ἡ θέλετε εἰπεῖ καὶ ἐνταῦθα, ὅτι ὁ Μάρκος οὗτος Αὐρήλιος ἐκτίσῃ κρήνην τινὰ εἰκοσάκρουνον, ἐρωτοειδεῖς καὶ Νικοειδεῖς τοὺς κρουνοὺς ἔχουσιν; Καὶ ταῦτα μὲν ἀρκείτωσαν περὶ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης· περὶ δὲ τῶν ἄλλων, δὲν ἔχω σήμερον καιρὸν ν' ἀναδιψήσω ὅλον τὸ Corpus Inscriptionum, ἵνα εἶπω ὑμῖν, εἰ εἰσιν ἐκδιδομέναι καὶ αὐταί, καίτοι οὐδ' ὑμεῖς διεσχυρίζεσθε, ὅτι πρῶτοι τὰς ἀνεκκλύφατε. —

Νῦν δὲ ἀποχαιρετῶν ὑμᾶς, φίλε Τιμάγνεσ, παρακαλῶ ὑμᾶς, νὰ μοι δώσητε τὴν ἀδειαν νὰ ἀπευθύνω ὑμῖν τὰς φιλικὰς τὰς δὲ παρατηρήσεις. Ὅτάν τοῦ λοιποῦ εὐρόντες ποῦ ἐπιγραφὴν τινὰ μέλλετε ἐκδοῦναι, κλῶν εἶναι νὰ ἐρευνησῆτε πρότερον, μήπως εἶναι ἐκδιδομένη ἢ ἐν τῷ Corpus Inscriptionum Graecarum, τῷ ἀνεκτιμήτῳ ἐκείνῳ θησαυρῷ διὰ τὴν κλασικὴν ἀρχαιότητα, ἢ ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι τῶν Ἀθηνῶν, ἢ ἐν τῷ Repertoire, συλλογῇ ἐπιγραφῶν νεωστὶ ἀνεκκαλυπτομένων, ἐκδιδομένη γαλλιστὶ ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κυρίου Α. Ραγκαβῆ. Ἐπειτα ν' ἀντιγράψῃτε καὶ ἐκδίδητε τὰς ἐπιγραφὰς, ὅσον τὸ δυνατόν, πιστῶς μετὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν χαρακτήρων, μὴ ἀναμιγνύοντες χαρακτῆρας ἀρχαιοτέρους μετὰ νεωτέρων, μήτε ἐκδιδόντες ἀρχαιότερας ἐπιγραφὰς διὰ νεωτέρων χαρακτήρων καὶ τάνάπαλιν. Οὕτω, νομίζω, δυναταί τις ἐκδιδοῦναι ἐπιγραφὰς, καὶ οὐχὶ κατῶν.

A. I. Μαυροφρυδῆς.

ΠΕΡΙ ΑΓΟΡΑΝΟΜΩΝ.

—σ—

Οἱ ἀγορανόμοι ἦσαν ἀστικὴ ἀρχὴ ἐν ταῖς πλείσταῖς τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων· οἷον ἐν Ἀθήναις, Κορίνθῳ (Justin. XXI, 5, 7.), Αἰγίνῃ (Oliv. Müller

Aeginetic. p. 137) κ. ἄλλαις, τὴν ἐποπτείαν τῆς ἀγορᾶς, τῶν ἀγοράσεων καὶ πωλήσεων καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν ἀναφουομένων ἐρίδων ἐν γένει ἐπιτετραμμένα. Κατὰ τοὺς ὑστέρους χρόνους, μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς Ἑλληνικῆς αὐτονομίας, ἀναφέρονται ὀνομαζόμενοι *λογισταί* (1), ἐν μεγάλῃ τιμῇ ὄντες καὶ εἰς τὰς πρῶτας ἀρχὰς καταλεγόμενοι, ὅθεν ἐν πολλαῖς σωζομέναις ἐπιγραφαῖς γίνεται λόγος περὶ ἀγορανόμων στεφανομένων ἢ ἄλλως τιμωμένων (Oliv. Müller αὐτόθι)· οὕτω π. χ. ἐν Σάρτῃ (μεταξὺ τῶν Φουρμοντείων ἐπιγραφῶν), ἐν Ταινάρῳ, Κορίνθῳ, Γορτύνῃ, Σμύρνῃ (Μαρμ. παρ. 73. ἀριθ. 37 κ. ἄλλ.), ἐν τῇ νήσῳ Ἀστυπалаίᾳ (2). Ἄλλ' ἰδιαιτέρας μνείας ἀξιοὶ εἰσιν οἱ ἐν Ἀθήναις ἀγορανόμοι, οἱ ἐπὶ τῆς ἀκ-

(1) Ἰδοὺ ἐπιγραφὴ τις Τραλλιανῆ, ἐνθα καὶ τὸ ὄνομα λογιστῆς ἀναφέρεται, καὶ ὁ ἀγορανόμος τιμᾶται· Τερίριον) Κλ(αύδιον) Γλ(ύπτον), Ἀνδρονίκου υἱὸν, τὸν ἀγορανόμον, τὸν ὑπέρτατον λογιστὴν καὶ κτίστην τῆς πατρίδος, τῆς λημπροτάτης πόλεως, τῆς νεωκόρου τῶν Σεβαστῶν, Ἰερᾶς τοῦ Διδος, κατὰ τὰ δόγματα τῆς συγχλήτου Τραλλιανῶν, οἱ μύσται τῶν ἱερῶν (C. I. n. 2928.)

(2) Παρατίθημι ἐνταῦθα διὰ τὸ πρόχειρον καὶ ἄλλας δύο ἐπιγραφὰς, τὴν μὲν τῆς Ἀστυπалаίᾳ, τὴν δὲ τῆς Αἰγίνης, εἰς ὧν καταφαίνεται, ὅτι οἱ ἐν ταύταις ταῖς δύο πόλεσιν ἀγορανόμοι, ὡς καὶ ἀλλασχοῦ ἴσως, διέφερον τῶν ἐν Ἀθήναις· αἱ δὲ οὗτοι μὲν εἶχον καὶ τὴν τῶν σιτηρῶν ἐπιμέλειαν, οἱ δ' ἐν Ἀθήναις οὐδ' εἶχον. Οἱ ἐν Ἀστυπалаίᾳ ἤρουντο, οἱ δ' ἐν Ἀθήναις ἐκλήρουντο, καὶ γ'·) Οἱ ἐν Αἰγίνῃ ἐδαπάνων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀγῶνων, ὡς οἱ *sediles* τῶν Ῥωμαίων, ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Ἀθήναις οὐδὲν τοιοῦτον ἀναφέρεται. Ἰδοὺ ἡ ἐπιγραφὴ τῆς Ἀστυπалаίᾳ· Ἐπαινεῖσαι τε καὶ στεφανῶσαι (Δημοτέλῃ τινὶ) βαλλοῦ στεφάνῳ, ἐπειδὴ αἰρεθεῖς ἀγορανόμος ἐπιμελήθη τοῦ δάμου μετὰ πάσας φιλοτιμίας, τῶν τε κατὰ τὴν ἀγορὰν πάντων ἐπιμελούμενος, ὅπως ὡς εὐωνότατα καὶ δικαιοτάτα πωληθῆ, καὶ σίτον διετέλλει πρῶτον οὐ μόνος τῷ δάμῳ (Villoison Froleg. ad Hipp. p. 25) Ἰδοὺ καὶ ἡ αἰγινητικὴ Ἀπόλλε Διόδωρον Ἡρακλειδα ἐπαινεῖ ἀπὸ συνέδρων καὶ τοῦ δάμου. Ἐπειδὴ ἀπὸ τῶν πολιτῶν Διόδωρος Ἡρακλειδα κατασταθεὶς ἀγορανόμος τὸ τοῦ βῆθου τέταρτον καὶ ἐξικοστὸν ἔτος, τὴν ἐπιμέλειαν πεποιήται τὰς ἀρχὰς ὅπασας, ἐγχειρισάμενος πάντων (φιλοτιμῶς καὶ) μετὰ πίστος, καὶ τοῦ ἀγωνικοῦ κατ' Αἰακὸν γενομένου εἰσέφερε στατήρας ὀγδώκοντα, καὶ διὰ πόλεμον ἐπὶ τὰ ἀμέτερα (τῶν Ἰπιδαιρῶν) κατατρεχόντων, τὴν χώραν ἀναπρηθόντων καὶ τὰς οὖσας σιτῆρας ἐξολλόντων, ἀγαθὸς ἀρχῶν ἱκανὸν σίτον παρέχων πάντα τὸν χρόνον, τοὺς θεομένους δεδιότατος, φιλοπονῶν ποτὶ τὸν δάμον τὸν Αἰγινητῶν, οὐδὲ κίνδυνον, οὐδὲ βλάβαν οὐδεμίαν πείσῳ, ἀλλὰ περὶ πλείστου ποιούμενος τὸ συμφέρον τοῖς πόλεσι, μετὰ σπουδᾶς πάσας οὐδὲν ἐλλείπων ἐν τῷ βῆθῳ ἔπαινε ὅτι ποτιφέρεται φιλοθρώπως· ὅπως ὁ δάμος φανερός ἢ τοῖς ἐπιδαμοῦσι παρ' ἡμῶν, τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας κατατίσῃ τιμῶν, δεδόχθαι τοῖς συνέδροις καὶ τῷ δάμῳ ἱκανέσαι Διόδωρον Ἡρακλειδα ἐπὶ τῷ εὐνοίᾳ καὶ τῷ ἀνδραγαθίᾳ, ἃ ἔχων διετέλει ποτὲ τὸν δάμον, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν στεφάνῳ χρυσῷ ὀρχυμῶν χρυσῶν ἑκατὸν, τὸ δὲ γενομένον ἀνάλωμα δότω ὁ ταμίης, καὶ ἀνακαρῶσαι τὸν στεφάνον ἐν τῷ θεάτρῳ τοῖς ἐροφῆς Αἰακείοις, καὶ βωμὸν σταθῆσαι (τῷ Ἀπόλλωνι) καὶ τοῦ βωμοῦ τοὺς γενομένους ἐπιμελήτας στάλαν λιθίαν ποιῆσαι, ἐφ' ἃ ἀναγραφῆσεται τὰδε τὰ φάσιμα, αὐτὰ δὲ ἀνατιθήσεται εἰς τὸν ἐπιφανέστατον τόπον τῆς πόλεως παρὰ τὸ Ἀπόλλωνος, τὸ δὲ γενομένον ἀνάλωμα δότω ὁ ταμίης. —

μῆς τῆς πόλεως. Οὗτοι ἐκλροῦντο, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ Δημοσθένους (κ. Τιμοκράτ. § 112.) καὶ Ἀριστοφάνους (Αχαρν. 721) (3), ὄντες δέκα τὸν ἀριθμὸν, πέντε μὲν εἰς τὸ ἄστυ, πέντε δὲ εἰς τὸν Πειραιᾶ (Ἀριστ. ἐν πολιτ. Ἀθην. παρ' Ἀρποκρατίωνι ἐν λ.). Καὶ τὰ μὲν καθήκοντα ἢ ἔργα αὐτῶν ἦσαν 1) Ἡ ἐπὶ πάντων τῶν ὠνίων ἢ ἐμπορευμάτων τῆς ἀγορᾶς (ἐκτὸς τῶν σιτηρῶν, τοῖς σιτοφύλαξι ἐπιτετραμμένων) ἐποπτεία, καθ' ὅσον ἐπωλοῦντο βωπικῶς. Ἐφρόντιζον, ὅπως ὦσι καλὰ, ἢ τιμὴ τῶν μὴ πολὺ ὑψηλὴ, καὶ μηδεμίαν εἰσχωρῆ ἀπάτη ἐν γένει εἰς τὰ τῆς ἀγορᾶς, μάλιστα δὲ εἰς τὰ μέτρα καὶ σταθμὰ. 2) Ἐπετήρουν τοὺς πωλητὰς, ὅπως πωλῶσι μόνον οἱ ἐπὶ τούτῳ δικαίωμα ἔχοντες, τ. ἔ. οἱ πολῖται ἐν γένει καὶ ἐκ τῶν ξένων καὶ μετοίκων οἱ ἤδη ἀποτίσαντες τὸ ξενικὸν λεγόμενον τέλος, ὅπερ εἰσέπρατον οἱ ἀγορανόμοι αὐτοί. 3) Ἐφρόντιζον ἐν γένει περὶ τῆς καθαριότητος καὶ εὐταξίας ἢ, ὡς ἔλεγον, εὐκοσμίας τῆς ἀγορᾶς, καὶ ἐπετήρουν, ὅπως οἱ ἐνταῦθα ναοὶ ἢ τὰ ἱερὰ καὶ αἱ κρῆναι μὴ βλάπτωνται. Ὅθεν τούτοις καὶ τοῖς ἀστυνόμοις μέμεται ὁ Διόβανος (Μελέτη Μς'). ὅτι ὁλόκληρα τέλματα ἐσχηματίσθησαν ἐν τῷ ἄστυ. 4) Διέλυον τὰς μεταξὺ τῶν πωλητῶν καὶ ἀγοραστῶν μικρὰς ἐριδας καὶ προυλάμβανον τὴν διάδοσιν τῶν πρὸς τὴν ἐμπορίαν ἐπιζημίων φημῶν. 5) Εἶχον τὴν ἐποπτείαν τῶν δημοσίων γυναικῶν ἢ τοῖς τῶν ἑταίρων, ὡς τοῦλάχιστον περὶ μὲν Κορίνθου μανθάνομεν παρὰ τοῦ Ἰουστίνου (XXI 5.), περὶ δὲ τῶν Ἀθηνῶν δυνάμεθα μετὰ βεβαιότητος συμπερᾶναι ἐκ τῶν λεξικογράφων (Σουίδ. Ζωναρ. ἐν λ. διάγραμμα) (4). Ἡ δὲ δικαιοδοσία αὐτῶν ἦν, ὅτι κατὰ Πλάτωνα (Νομ. ζ'. σ. 763.) ἐν πᾶσι τοῖς τῆ ἐπιστασία αὐτῶν καὶ ἐπιμελείᾳ διαπεπιστευμένοις εἶχον τὸ δικαίωμα, μικροῦ μὲν ὄντος τοῦ ἐγκλήματος, ἕκαστος αὐτῶν εὐθὺς νῦν ἐπιβάλλει τὴν ποινὴν, μάλιστα δὲ τοὺς μετοίκους καὶ δούλους δι' ἐλαφρῆς τινος σωματικῆς κολάσεως νὰ τιμωρήσῃ, διὸ καὶ ἱμάντα ἢ τοῖς μαστίγια ἔριπον (Ἀριστοφ. ἐν ἄνωτ. 722.), ἢ δι' ἐγκαθηίξεως ἢ τοῖς φυλακίσεως. τοῖς δὲ πολῖταις ἐπέδωλλον ἐλαφρὸν τινα πρόστιμον. Μεγάλου δ' ὄντος τοῦ ἐγκλήματος, ἕκαστος κατ' ἴδιον δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ τι, ἀλλ' ἅπαντες ὁμοῦ ἐν κοινῷ δικαστηρίῳ ἢ συνεδρίῳ τῶν ἀγορανόμων ἀπεφάσιζον τὰ περὶ αὐτοῦ. Τὸ ἀρχεῖον αὐτῶν, ὅπερ καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ ἕκαστο πικρῶς παρὰ τῆ ἀγορᾶ, ὠνομάζετο ἀγορανόμιον (Πλατ. Νομ. ΙΑ'. σ. 917. ε.).—*Ἀγορανόμοι ἐν Αἰγύπτῳ* ἦσαν ἐπὶ Πτολεμαίων τε καὶ Ῥωμαίων ἀρχόντες νομῶν, παρ' οἷς συνστάσσοντο τὰ συμβόλαια. Οὗτοι εἶχον ἀρχεῖον διπλοῦν (ἀγορανόμιον), ἀστικὸν ἢ ἐγγώριον καὶ ξενικὸν (Peyron Papyr. Gr. part, 2. p. 45. pap.

(3) Ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταται τρεῖς τοὺς λαχόντας, τοὺς θ' ἱμάντας ἐκλεπρῶν.

(4) Ἰσοῦ ἢ μαρτυρία τοῦ Ἰουστίνου, Apud aediles adversus lenones iugurii (ὁ λόγος περὶ Διονυσίου τοῦ τυράννου Συρακουσῶν εἰς Κόρινθον ἐκφυγόντος). Ἡ δὲ τοῦ Σουίδα ἢ ἐξῆς. Διάγραμμα, τὸ μίσθωμα. Διάγραμμα δ' οἱ ἀγορανόμοι, ὅσον ἔδει λαμβάνειν τὴν ἑταίρην ἐκάστην.

8. 1. 6.)—Οἱ παρὰ Ῥωμαίοις aediles ἦσαν ὁμοίως τινες τοῖς παρ' Ἕλλησιν ἀγορανόμοις, ὡς λέγει Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς (Ἀρχ. Ῥωμ. ζ'. 90). • Καὶ σχεδὸν εἰκοσὶ πῶς κατὰ τὰ πλείστα τοῖς παρ' Ἕλλησιν ἀγορανόμοις. • Διὸ καὶ οἱ Ἕλληνες μεταφράζοντες τῷ βῶμ. aedilis ἐχρήσαντο τῷ ἀγορανόμος, ὡς τὰνάπαλιν οἱ Ῥωμαῖοι (Justin. ἐνθ' ἄνωτ.). Ἀλλὰ περὶ τούτων ἄλλοτε.—

—o—

ΠΕΡΙ ΑΣΤΥΝΟΜΩΝ.

—o—

Οἱ ἀστυνόμοι ἦσαν ἀρχὴ τις συγγενῆς τῆ τῶν ἀγορανόμων καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις Ἕλλησιν πόλεσιν, ἔχουσα ἐν γένει τὴν ἐπιμέλειαν τῆς καθαριότητος τῶν ὁδῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς πόλεως καὶ τὴν δημοσίων καὶ ἰδίων οἰκοδομημάτων (Πλατ. Νομ. ζ'. σ. 759. Ἀριστοτ. Πολιτ. ζ'. 5, 3) (1). Ἐν Ἀθήναις ἦσαν δέκα τὸν ἀριθμὸν, εἰς ἕξ ἐκάστης φυλῆς, κληρούμενοι καὶ αὐτοὶ βεβαίως, ὡς οἱ ἀγορανόμοι, πέντε μὲν εἰς τὸ ἄστυ, πέντε δὲ εἰς τὸν Πειραιᾶ (Ἀριστοτ. παρ' Ἀρποκρατ. Σουίδ. καὶ Bekker Ἀνεκδ. p. 455. 24). Ἀλλὰ τὸ σύνολον τῶν καθηκόντων ἢ ἔργων αὐτῶν δὲν εἶναι ἐντελῶς γνωστὸν. Ὡς μὲν ἐπιστάταις τῶν ὁδῶν ὑπήγοντο αὐτοῖς οἱ κοπρολόγοι (Ἀριστοτ. π. Ἀρποκρ.), ἢ δὲ περὶ τῶν αὐλητρίδων καὶ ψαλτριῶν φροντίς ἦν αὐτῶν ὡς ἐπιμελουμένων τῆς τῶν δημοσίων ὁδῶν εὐταξίας καὶ εὐκοσμίας· διότι ἄλλως ἢ περὶ τῶν τοιοούτων δημοσίων γυναικῶν ἐπιμελεία ὑπήγετο, ὡς εἶδομεν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἀγορανόμων. Πρὸς τούτοις ἐφρόντιζον οἱ ἀστυνόμοι, ὅπως μὴ ἐμφανίζηται τις δημοσία ἐν ἀήθει καὶ ἀκολάστῳ σχήματι (2). Μοναδικὸν τὸ γεγονός, ὅτι ποτὲ παρὰ τοῖς ἀστυνόμοις κατατίθεται διαθήκη (Ἰσαῖος περὶ Κλεω-

(1) Ὁ Ἀριστοτέλης ὀρίζει ὡς ἐξῆς τὰς δύο ταύτας ἀρχάς, καὶ πρῶτον περὶ τῶν ἀγορανόμων, καὶ περὶ οὗ βρῆται ἀναφέρειν αὐτοὺς, λέγει· « Πρῶτη μὲν οὖν ἐπιμέλεια τῶν ἀναγκαίων ἢ περὶ τὴν ἀγορὰν, ἐφ' ἣ δει τινα ἀρχὴν εἶναι τὴν ἀφορῶσαν περὶ τε τὰ συμβόλαια καὶ τὴν εὐκομίαν· σχεδὸν γὰρ ἀναγκαῖον πάσις ταῖς πόλεσιν τὰ μὲν ὠνεῖσθαι, τὰ δὲ πωλεῖν πρὸς τὴν ἀλλήλων ἀναγκαίαν χρεῖαν· καὶ τοῦτ' ἔστιν ὑπογυιότατον πρὸς αὐτάρκειαν, δι' ἣν δοκοῦσιν εἰς μίαν πολιτείαν συναλθεῖν (Ἀριστοτ. Πολιτ. ζ'. 5, 2). » Περὶ δὲ τῶν ἀστυνόμων οὕτως· « Ἐτέρα δ' ἐπιμέλεια ταύτης ἐχομένη καὶ σύνεγγυς ἢ τῶν περὶ τὸ ἄστυ δημοσίων καὶ ἰδίων, ὅπως εὐκομία ἢ, καὶ τῶν πιπτόντων οἰκοδομημάτων καὶ ὁδῶν σωτηρία καὶ διόρθωσις, καὶ τῶν ὀρίων τῶν πρὸς ἀλλήλους, ὅπως ἀνεγκλήτως ἔχωσι, καὶ ὅσα τούτοις ἄλλα τῆς ἐπιμελείας ὁμοιότροπα. Καλοῦσι δὲ ἀστυνομίαν οἱ πλείστοι τὴν τοιαύτην ἀρχὴν. Ἐχει δὲ μόρια πλείω τὸν ἀριθμὸν, ὡν ἑτέρους ἐφ' ἕτερα καθιστᾶσιν ἐν ταῖς πολυανθρωποτέραις πόλεσιν· οἷον τοιοῦτο οὐκ ἐστὶν ἐπιμελῆτας καὶ λιμῆνων φύλακας (Ἀριστ. αὐτ. 3).

(2) Ὑπὸ τῶν Ἀθηνησιν ἀστυνόμων ἐπιτιμηθεὶς (Κράτης ὁ Θηβαῖος κωμικός), ὅτι συνδόνει ἡμῶν, ἔλεγε· Καὶ Θεόφραστον ὑμῖν δεῖξω συνδόνει περιβεβλημένον· ἀπιστοῦντων δὲ, ἀπήγαγεν ἐπὶ κουρείαν, καὶ ἔδειξε κειρόμενον. (Διόγην. Δαιρτ. ΣΤ'. 90).